

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/130/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7819203817
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 08. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Murínová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2024:7819203817.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Murínovej a členiek JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Zuzany Stolárovej v spore žalobcov: A. B. C., nar. XX.X.XXXX, bytom A., D. XXX, proti žalovanej: Základná organizácia odborového zväzu Slovenský odborový zväz verejnej správy a kultúry pri Okresnom úrade Rožňava, so sídlom v Rožňave, Špitálska 3, o porušenie zásady rovnakého zaobchádzania, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Rožňava zo dňa 21. februára 2023 č.k. 6C/14/2020-719 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

. Okresný súd Rožňava (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom vo výroku I. zamietol žalobu žalobcu, ktorou žalobca žiadal, aby súd určil, že odborová organizácia Základná organizácia odborového zväzu Slovenský odborový zväz verejnej správy a kultúry pri Okresnom úrade Rožňava (ďalej aj „ZO pri OÚ Rožňava“) porušila zásadu rovnakého zaobchádzania a zároveň žiadal uložiť žalovanej povinnosť poskytnúť žalobcovi primerané zadostučinenie a nahradiť žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 1.000.000 eur. Vo výroku II. rozsudku rozhodol, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

2. V odôvodnení súd poukázal na tvrdenie žalobcu v žalobe a v priebehu sporu najmä, že dňa 20.3.2017 v Rožňave prerokovala príslušná odborová organizácia skončenie štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu bez toho, aby ZO pri OÚ Rožňava bola doručená písomná žiadosť zamestnávateľa a služobného úradu o prerokovanie výpovede zo strany zamestnávateľa a služobného úradu, žalovaná neoznámila žalobcovi, že sa uskutoční prerokovanie skončenia jeho štátnozamestnaneckého právneho pomeru odborovou organizáciou a týmto úmyselným konaním bolo priamo dotknuté, ohrozené, poškodené a porušené ústavou garantované a chránené právo žalobcu na spravodlivý proces a právo na verejné prerokovanie právnej veci žalobcu bez zbytočných prieťahov a v prítomnosti žalobcu tak, aby sa žalobca mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom a skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za údajnú vinu, čím žalobca bol a stále je dotknutý na svojich základných právach, právom chránených záujmoch a základných slobodách vyplývajúcich z jeho ohrozených, porušených a poškodených pracovnoprávných vzťahov, obdobných štátnozamestnaneckých právnych vzťahov a v právnych vzťahoch s nimi súvisiacich, a to nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania zo strany žalovanej odborovej organizácie, a preto sa žalobca domáha, aby žalovaná, ktorá nedodržala zásadu rovnakého zaobchádzania poskytla žalobcovi primerané zadostučinenie, lebo nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania bola značným spôsobom znížená spoločenská vážnosť, spoločenské uplatnenie žalobcu ako štátneho zamestnanca poškodeného uvedeným úmyselným protiprávnym konaním

žalovanej odborovej organizácie. Súd poukázal aj na tvrdenie žalobcu v žalobe, že: (a) žalovaná neprihliadala pri prerokovaní skončenia jeho štátnozamestnaneckého pomeru aj na dobré mravy na účely rozšírenia právnej ochrany pred diskrimináciou napriek tomu, že bola na to povinná v zmysle znenia § 2 ods. 2 zákona č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon), (b) žalovaná nedodržala pri prerokovaní skončenia jeho štátnozamestnaneckého pomeru zásadu rovnakého zaobchádzania spočívajúcu v zákaze diskriminácie z dôvodu pohlavia, náboženského vyznania alebo viery, rasy, príslušnosti k národnosti alebo etnickej skupine, zdravotného postihnutia, veku, sexuálnej orientácie, manželského stavu a rodinného stavu, farby pleti, jazyka, politického alebo iného zmýšľania, národného alebo sociálneho pôvodu, majetku, rodu alebo iného postavenia alebo z dôvodu oznámenia kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti, (c) žalovaná nedodržala zásadu rovnakého zaobchádzania prijímaním právnych opatrení na ochranu pred diskrimináciou napriek povinnosti plynúcej z § 2 ods. 3 antidiskriminačného zákona, (d) predseda ZO pri OÚ Rožňava učinil prerokovanie skončenia štátnozamestnaneckého právneho pomeru žalobcu na základe protiprávneho pokynu na diskrimináciu vydaného prednostom Okresného úradu Rožňava, na základe protiprávneho nabádania na diskrimináciu uskutočneného prednostom Okresného úradu Rožňava, ktorý využil a zneužil priamo nadriadený štátnozamestnanecký právny vzťah a priamo nadriadené štátnozamestnanecké právne postavenie voči vedúcemu odboru krízového riadenia Okresného úradu Rožňava, ktorý bol a aj v súčasnosti je zároveň aj predsedom ZO pri OÚ Rožňava, a to tým, že dal pokyn spočívajúci vo využití a zneužití štátnozamestnaneckej právnej podriadenosti vedúceho odboru krízového riadenia Okresného úradu Rožňava, ktorý bol v rozhodnej dobe prerokovania skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu a aj v súčasnosti je predsedom odborovej organizácie za účelom protiprávnej diskriminácie osoby žalobcu ako vedúceho štátneho zamestnanca vo verejnej funkcii a tretej osoby dosiahnutím vydania listiny žalovanej o údajnom prerokovaní skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu, (e) žalovaná neperokovala skončenie štátnozamestnaneckého právneho pomeru v právnej forme a podobe ústneho prerokovania so zamestnávateľom a služobným úradom, ktorým je výmena názorov a dialóg medzi zástupcami zamestnancov, odborovou organizáciou, zamestnávateľom a služobným úradom Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky.

3. Súd v odôvodnení poukázal i na obranu žalovanej, ktorá žiadala zamietnuť žalobu žalobcu, ktorý nebol členom odborovej tvrdiac, že neporušila zásadu rovnakého zaobchádzania, k skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu sa vyjadrila v súlade s platnou legislatívou, keďže je povinnosťou zamestnávateľa prerokovať výpoveď z pracovného pomeru so zástupcom zamestnancov, ktorý sa zúčastnil aktu oznámenia výpovede žalobcovi za účasti vedúceho štátneho zamestnanca s personálnou pôsobnosťou (prednosta Okresného úradu), zástupcu personálneho oddelenia Centra podpory Košice priameho nadriadeného žalobcu, na ktorom žalobca porušenie zásady rovnakého zaobchádzania nenamietal.

4. Z výpovede danej žalobcovi dňa 20.3.2017 súd zistil, že: „Služobný úrad Vám týmto dáva výpoveď podľa § 46 ods. 1 písm. b) zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ďalej len („zákon o štátnej službe“) v spojení s § 61 ods. 1,2 a 4 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov a § 120 zákona o štátnej službe z dôvodu uvedeného v § 47 písm. d/ zákona o štátnej službe. Z funkcie vedúceho štátneho zamestnanca ste boli odvolaný dňom 30.11. 2016 odvolaním z funkcie vedúceho štátneho zamestnanca č. SPOU-PO-635/2015 zo dňa 22.11. 2016 podľa § 37 ods. 5 zákona o štátnej službe bez udania dôvodu. Pri osobnom pohovore, týkajúcom sa ponuky jednotlivých voľných štátnozamestnaneckých miest v služobnom úrade Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „služobný úrad“), z hľadiska vhodnosti konkrétneho štátnozamestnaneckého miesta uvedeného v zázname z osobného pohovoru č. E./XXXXXX-XXX zo dňa 20.03. 2017, ste ponúkané miesto odmietli prijať, nesúhlasili ste s trvalým preložením v služobnom úrade a zároveň ste sa so služobným úradom nedohodli inak. Z uvedeného dôvodu je služobný úrad nútený skončiť Váš štátnozamestnanecký pomer výpoveďou podľa § 46 ods. 1 písm. b/ zákona o štátnej službe z dôvodov uvedených v § 47 písm. d/ zákona o štátnej službe, pretože sa s Vami nedohodol na skončení štátnozamestnaneckého pomeru dohodou podľa § 46 ods. 1 písm. a/ z toho istého dôvodu.“ Pri rozhodovaní súd vychádzal tiež zo zistenia, že žalovaná dňa 20.3.2017 prerokovala skončenie štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu. Z fotokópie služobného spisu žalobcu súd zistil, že dňa 20.3.2017 bol vykonaný pohovor so žalobcom, na ktorom boli okrem žalobcu prítomní: F. A. G. - prednosta Okresného úradu Rožňava, F. A. H. - vedúca Katastrálneho odboru Okresného úradu Rožňava a I. J. K. - samostatný referent oddelenia personálneho Centra podpory

Košice Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, žalobca podpísal záznam z tohto pohovoru, pričom uviedol, že s ním nesúhlasí.

5. Konštatujúc, že porušenie zásady rovnakého zaobchádzania zo strany žalovanej žalobca vidí v tom, že žalovaná „neurobila právny úkon prerokovania skončenia jeho štátnozamestnaneckého právneho pomeru a to ako prerokovanie v právnej forme a v právnej podobe ústneho prerokovania so zamestnávateľom a služobným úradom, ktorým je výmena názorov a dialóg medzi zástupcami zamestnancov - odborovou organizáciou pri Okresnom úrade Rožňava a zamestnávateľom.“, po právnom posúdení veci podľa § 307 CSP, § 2 ods. 1, 2 a 3, § 2a ods. 1, § 2a ods. 11, § 3 ods. 1, 2 a 3, § 11 ods. 1 a 2 zákona č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) súd prvej inštancie dospel k záveru, že výpoveď žalobcu, ktorý nebol členom odborovej organizácie, bola so žalobcom prerokovaná, o čom svedčí záznam z 20.3.2017, žalovaná ako odborový orgán neporušila zákonný postup (súčinnosť) pri rozviazaní služobného pomeru so žalobcom, k diskriminácii žalobcu, a pretože žalobca nepreukázal, že by došlo k jeho diskriminácii, súd žalobu zamietol v celom rozsahu. Dodal, že náležitosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru (a to aj, či žalovaný splnil zákonom určený postup pri prerokovaní výpovede so zamestnancom) sú predmetom konania o vyslovení neplatnosti výpovede vedenej na Okresnom súde Bratislava III. pod sp.zn. 42Cpr/65/2017, a preto neprihliadol na listinné dôkazy predložené žalobcom - rozsudok Okresného súdu Prešov zo dňa 27.8. 2021 sp.zn. 17Cpr/19/2020 a rozsudok Krajského súdu Prešov zo dňa 31.5.2022 sp.zn. 20CoPr/1/2022.

6. Výrok o trovách konania súd odôvodnil aplikáciou § 255 ods. 1 CSP. Dôvodil, že žalovaná mala vo veci plný úspech, náhradu trov konania ale nežiadala a trovy konania jej ani nevznikli.

7. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. a), b), c), d), f) a h) CSP. Navrhol zrušiť rozsudok a vec vrátiť súdu prvej inštancie. Tvrdil, že v danom prípade nerozhodoval nestranný a nezávislý súd, ktorý nevykonal žalobcom navrhnuté dôkazy na správne, presné a spoľahlivé zistenie rozhodujúcich skutočností a rozsudok nie je právne a ani skutkovo presvedčivo odôvodnený. Súdu vytkol, že dospel k nespoľahlivým, nepresným a neúplným skutkovým zisteniam a rozsudok vychádza z nesprávneho, nepresného, nespoľahlivého a neúplného právneho posúdenia veci vykonaného v právny prospech žalovanej a na právnu ujmu žalobcu ako prirodzene slabšej strany služobného pomeru, štátneho zamestnaneckého právneho vzťahu a súdneho sporu a v prirodzene nerovnovážnom postavení strán služobného pomeru. Namietol, že vec prejednávajúca sudkyňa úmyselne nevykonávala svoje úlohy na základe zákona a prostriedkami ustanovenými zákonom a úmyselne nerozhodovala bez zbytočných prietahov a hospodárne, spravodlivo a nestranne. Žiadal, aby odvolací súd aj bez návrhu vykonal dôkazy tak, aby bola zabezpečená súdna ochrana žalobcu majúc za to, že je tak nutné vyvážiť nerovnovážne postavenie strán tohto sporu.

8. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu zopakovala, že považuje žalobu žalobcu za neopodstatnenú a viac k tomu nemá čo dodať.

9. Žalobca v replike na vyjadrenie žalovanej k jeho odvolaniu zotrval na svojom odvolaní a argumentácii v ňom prezentovanej.

10. Žalovaná nevyužila právo na dupliku.

11. Odvolací súd prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie je prípustné bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu danom § 379 a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je neopodstatnené. Žalobcom uplatnené odvolacie dôvody nie sú naplnené.

12. Žalobca vo svojom odvolaní neuviedol žiadne také vecné a právne relevantné dôvody, ktoré by pre neho privodili priaznivé rozhodnutie. Skutočnosti uvedené žalobcom v odvolaní neumožňujú prijať iné závery a nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť rozsudku. Vo svojom odvolaní žalobca v podstate argumentuje skutočnosťami uvádzanými už v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré boli predmetom dokazovania a s ktorými sa súd prvej inštancie aj náležite pri rozhodovaní vo veci vysporiadal. Ani počas

odvolacieho konania nevyšli najavo žiadne také nové skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci, než ako rozhodol súd prvej inštancie.

13. Rozsudok je vecne správny, preto ho odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

14. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

15. V danom prípade k zmene skutkového ani právneho stavu počas odvolacieho konania nedošlo, preto odvolací súd na skutkové zistenia a na právne normy, ktoré použil súd prvej inštancie odkazuje, rovnako ako i na správne, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce dôvody rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje (§ 387 ods. 2 CSP), a preto len na zdôraznenie jeho správnosti a k odvolacím námietkam žalobcu, so zreteľom na to, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá a ani nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie námietky, ktoré majú podstatný význam pre rozhodnutie o danom opravnom prostriedku, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa v rámci konania o opravnom prostriedku preskúmavalo (por. napr. IV. ÚS 350/2014, IV. ÚS 4/2013, IV. ÚS 124/2011, II. ÚS 127/07), odvolací súd dodáva nasledovné:

16. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietol nestrannosť vec prejednávajúcej sudkyne, založiac túto na namietaní procesného postupu sudkyne, odvolací súd dospel k záveru, že na prihládanie k takto uplatnenej námietke nie sú dané dôvody, a to so zreteľom na to, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu a v jeho rozhodovacej činnosti (§ 49 ods. 3 CSP) a podľa § 53 ods. 3 CSP, ak sa námietka zaujatosti týka len okolností, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu alebo jeho rozhodovacej činnosti, súd na námietku zaujatosti neprihliada; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá. V danom spore pritom nebola zistená existencia niektorej z okolností, relevantných z hľadiska ustanovenia § 49 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého sudca je vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu, ak so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám, k ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti.

17. Na tomto mieste odvolací súd pripomína, že rozhodujúce nie je subjektívne stanovisko sporovej strany (v danom prípade žalobcu), ale existencia objektívnych skutočností, so zreteľom na ktoré môžu vznikať pochybnosti o nestrannosti sudcu. Obava z nedostatku nestrannosti sa totiž musí zakladať na objektívnych, konkrétnych a dostatočne závažných skutočnostiach, nakoľko túto nemožno chápať tak, že čokoľvek, čo môže vrhnúť čo aj len tieň pochybností na nestrannosť sudcu, ho automaticky vylučuje ako sudcu nestranného. Existencia oprávnených pochybností závisí od posúdenia konkrétnych okolností prípadu. Tzv. objektívna nestrannosť sa teda neposudzuje podľa subjektívneho postoja sudcu alebo sporových strán, ale podľa objektívnych skutočností (III. ÚS 158/08). Za objektívne teda nemožno považovať to, ako sa nestrannosť sudcu len subjektívne niekomu javí, ale to, či reálne neexistujú okolnosti objektívnej povahy, ktoré by mohli viesť k legitímnym pochybnostiam o tom, že sudca určitým, nie nezaujatým vzťahom k veci disponuje. Aj pri zohľadnení teórie zdania môže byť totiž sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci iba v prípade, keď je celkom zjavné, že jeho vzťah k veci, k stranám sporu alebo k ich zástupcom dosahuje taký charakter a intenzitu, že aj napriek zákonom ustanovenej povinnosti nebude môcť rozhodovať nezávisle a nestranne. Sudcovia sú totižto vo všeobecnosti vylúčení z prejednávania a rozhodovania sporu len vtedy, ak so zreteľom na ich pomer k sporu, k stranám, k ich zástupcom a osobám zúčastneným na konaní možno mať odôvodnené pochybnosti o ich nezaujatosti (§ 49 ods. 1 CSP). Pokiaľ žalobca tvrdil, že zákonná sudkyňa pri rozhodovaní veci úmyselne nevykonávala svoje úlohy na základe zákona a prostriedkami ustanovenými zákonom a úmyselne nerozhodovala bez zbytočných prietahov a hospodárne, spravodlivo a nestranne, týmto tvrdeniam žalobcu nemožno priznať relevanciu z hľadiska ustanovenia § 49 ods. 1 CSP. Z obsahu vnesenej námietky v odvolaní možno vyvodit', že žalobca v podstate za dôvod vzbudzujúci jeho pochybnosti o nezaujatosti sudcu označuje okolnosti, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudkyne a v jeho rozhodovacej činnosti. Tie však v zmysle § 49 ods. 3 CSP nie sú dôvodom na vylúčenie sudcu. Ani z obsahu spisu nebol zistený žiaden relevantný vzťah k prejednanému sporu a ani žiaden vzťah sudkyne ku ktorejkoľvek strane, ani k zástupcom, ktorý by bol právne významný z aspektu § 49 ods. 1 CSP, a ktorý by založil danosť odvolacieho dôvodu uvedeného v § 365 ods. 1 písm. c) CSP.

18. Odvolací súd po preskúmaní obsahu spisu a odôvodnenia rozsudku dospel k záveru, že ani ostatné žalobcom uplatnené odvolacie dôvody nie sú v súdnej veci naplnené.

19. Rozsudku súdu prvej inštancie nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani to, že by súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov sporových strán nevyplynuli, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 185 a nasl. CSP, alebo že by súd prvej inštancie na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia, alebo že by použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil, ak žalobu žalobcu vo vzťahu k žalovanej zamietol.

20. V odôvodnení rozhodnutia prvoinštančného súdu nemá oporu ani tvrdenie žalobcu, že súd nesprávne postupoval, pretože riadne a vyčerpávajúco neodôvodnil svoje rozhodnutie. Napadnuté rozhodnutie nedostatkom riadneho odôvodnenia netrpí. Rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Prvoinštančný v odôvodnení svojho rozhodnutia totiž uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán v prejednávanom spore, výsledky vykonaného dokazovania a dostatočne zrozumiteľným a určitým spôsobom uviedol úvahy, ako dospel k záveru o zamietnutí žaloby žalobcu voči žalovanej, a to s poukazom na zistený skutkový stav a právne predpisy, ktoré aplikoval. Z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, prečo súd neprisvedčil námietkam žalobcu a z akých právnych úvah vychádzal, zhodnotiac pritom všetky žalobné námietky, argumentáciu žalobcu i žalovanej v priebehu sporu, rešpektujúc klauzuly určujúce minimálnu mieru racionality a konzistencie skutkovej a právnej argumentácie, a preto jeho závery vyslovené v danej veci nemožno podľa názoru odvolacieho súdu kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. Súd tak žalobcovi, ako aj žalovanej vytvoril všetky procesné podmienky, aby v priebehu sporu uplatnili a realizovali svoje práva.

21. Nepochybne právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 1 CSP patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu (por. napr. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky III. ÚS 119/03-30, IV. ÚS 115/03) a jednoznačne vyplýva i z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Judikatúra tohto súdu ale nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, pretože špecifická odpoveď sa vyžaduje len na argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci (por. Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Súd je teda povinný uviesť dôvody pre svoje rozhodnutie, avšak táto povinnosť nemôže byť chápaná ako príkaz predložiť detailnú odpoveď na každý argument, ktorý strana sporu v konaní uvedie. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia totiž neznamená, že všeobecný súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07). Ako vyplýva z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že sa strana sporu s právnym názorom súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti súdneho rozhodnutia (por. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 188/06).

22. Žalobca vo svojom odvolaní v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b) CSP neopodstatnene namietol porušenie jeho práva na spravodlivý súdny proces. Do obsahu práva na spravodlivý súdny proces totiž nepatrí právo strany sporu dožadovať sa navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97). Význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú totiž otázky, ktorých posúdenie je zásadne v právomoci toho orgánu, ktorý rozhoduje o merite návrhu. Inými slovami, právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (por. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 52/03). Súd v civilnom sporovom konaní tak nie je viazaný návrhmi sporových strán na vykonanie dokazovania a nie je ani povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 132 ods. 1 CSP, § 185 ods. 1 až 3 CSP), a nie sporových strán. Nevykonanie určitého dôkazu môže potom mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúcu prípadne k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP (por. m.m. R 37/1993). Zo samej skutočnosti, že súd v priebehu konania nevykonával všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie

skutkového stavu, alebo vykonané dôkazy vyhodnotil odlišne od predstavy strany sporu, nemožno preto bez ďalšieho vyvodit', že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane (v posudzovanom spore žalovanej), aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

24. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces nepatrí ani právo strany sporu, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá strana sporu (por. napr. rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03), nepatrí tam ani právo sporovej strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (por. napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04). Napokon právo na spravodlivý súdny proces neznamená právo na to, aby bola sporová strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (por. napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 50/04).

25. V súvislosti so žalobcom namietanými vadami v procesnom postupe súdu, odvolací súd poukazuje na stabilizovanú judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej sa posudzuje spravodlivosť procesu ako celku (napr. m. m. II. ÚS 307/06), a preto k záveru o opodstatnenosti námietky porušenia práva na spravodlivý súdny proces s následkom zrušenia rozhodnutia z tohto dôvodu, môže dôjsť zásadne iba v prípadoch, ak nadriadený súd dospeje k názoru, že namietané a relevantné procesné pochybenia zo strany súdu umožňujú prijatie záveru, že proces ako celok bol nespravodlivý a vzhľadom na to aj jeho výsledok môže vyznievať ako nespravodlivý, avšak nie v prípadoch, keď zo strany súdu síce k určitému pochybeniu došlo, avšak jeho intenzita a existujúca príčinná súvislosť medzi namietaným porušením ústavou garantovaného práva a jeho dôsledkami na spravodlivosť procesu ako celku nemala podstatný dosah (m. m. IV. ÚS 320/2011).

26. Na tomto mieste odvolací súd zdôrazňuje, že nie každé porušenie Civilného sporového poriadku zo strany súdu má automaticky za následok porušenie ústavou garantovaného základného práva, v danom prípade predovšetkým základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie (por. napr. IV. ÚS 104/2012, I. ÚS 9/2013, IV. ÚS 629/2012, II. ÚS 372/2012, II. ÚS 373/2012), tak, ako sa domnieva žalobca, nakoľko na základné právo na súdnu ochranu sa zásadne nazerá ako na právo „výsledkové“, to znamená, že sa posudzuje, či požiadavkám vyplývajúcim z obsahu tohto základného práva zodpovedá súdny proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok je (bude) spravodlivé (por. m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08).

27. Z odôvodnenia rozsudku plynie, že súd prvej inštancie žalobu žalobcu v časti, ktorou žiadal určiť, že došlo k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania zamietol vychádzajúc zo záveru, že v spore nebolo preukázané žalobcom tvrdené antidiskriminačné správanie žalovanej.

28. Rešpektujúc viazanosť odvolacieho súdu žalobcom uplatnenými odvolacími dôvodmi, vrátane ich obsahového vymedzenia, súc limitovaný právnymi otázkami, ktoré žalobca v odvolaní označil, resp. spochybnil, odvolací súd dospel k záveru, že správnosť tohto záveru sa žalobcovi v odvolaní nepodarilo spochybnit'.

29. V posudzovanom prípade súd prvej inštancie správne aplikoval zákon č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) v znení neskorších predpisov, ktorý predstavuje základný prameňom práva v oblasti zákazu diskriminácie, na ktorý priamo odkazuje zákon o štátnej službe (v skutkových okolnostiach danej veci zákon č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov), resp. odkazuje na ním ustanovenú zásadu rovnakého zaobchádzania. Zásada rovnakého zaobchádzania spočíva v zákaze diskriminácie z dôvodu pohlavia, náboženského vyznania alebo viery, rasy, príslušnosti k národnosti alebo etnickej skupine, zdravotného postihnutia, veku, sexuálnej orientácie, manželského stavu a rodinného stavu, farby pleti, jazyka, politického alebo iného zmýšľania, národného alebo sociálneho pôvodu, majetku, rodu alebo iného postavenia alebo z dôvodu oznámenia kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti. Podľa tejto všeobecnej právnej úpravy je každý povinný dodržiavať zásadu rovnakého zaobchádzania v oblasti pracovnoprávných a obdobných právnych vzťahov, sociálneho zabezpečenia, zdravotnej starostlivosti, poskytovania tovarov a služieb a vo vzdelávaní, pričom v tejto súvislosti (obdobné právne vzťahy) sa odkazuje priamo na zákon o štátnej

službe. Zásada rovnakého zaobchádzania podľa antidiskriminačného zákona sa v tejto súvislosti uplatňuje len v spojení s právami osôb ustanovenými osobitnými zákonmi (napríklad zákonom o štátnej službe), a to najmä v nasledujúcich oblastiach: a) prístup k zamestnaniu, povolaniu, inej zárobkovej činnosti alebo funkcii vrátane požiadaviek pri prijímaní do zamestnania a podmienok a spôsobu uskutočňovania výberu do zamestnania, b) výkon zamestnania a podmienok výkonu práce v zamestnaní vrátane odmeňovania, funkčného postupu v zamestnaní a prepúšťania, c) prístup k odbornému vzdelávaniu, ďalšiemu odbornému vzdelávaniu a účasti na programoch aktívnych opatrení na trhu práce vrátane prístupu k poradenstvu pre výber zamestnania a zmenu zamestnania, d) členstvo a pôsobenie v organizácii zamestnancov, organizácii zamestnávateľov a v organizáciách združujúcich osoby určitých profesií vrátane poskytovania výhod, ktoré tieto organizácie svojim členom poskytujú. Podobné dôvody, na základe ktorých je vylúčené rozdielne zaobchádzanie v antidiskriminačnom zákone, obsahuje aj zákon o štátnej službe, pričom týmito dôvodmi sú pohlavie, sexuálna orientácia, náboženské vyznanie alebo viera, rasa, príslušnosť k národnosti alebo k etnickej skupine, farba pleti, jazyk, sociálny pôvod, majetok, rod, nepriaznivý zdravotný stav alebo zdravotné postihnutie, vek, manželský stav, rodinný stav, politické zmýšľanie, členstvo v odborovej organizácii alebo činnosť v odborovej organizácii, v inom združení, iné postavenie alebo oznámenie kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti. Zákon o štátnej službe vymenúva konkrétne oblasti, v ktorých je rozdielne zaobchádzanie vylúčené. Týmito oblasťami sú: a) podmienky vykonávania štátnej služby, b) odmeňovanie a iné plnenia peňažnej hodnoty a nepeňažnej hodnoty poskytované v súvislosti s vykonávaním štátnej služby, b) vzdelávanie, c) príležitosti na funkčný postup v štátnej službe, skončenie štátnozamestnaneckého pomeru. Služobný úrad a štátny zamestnanec nesmú vykonávanie práv a povinností vyplývajúcich zo štátnozamestnaneckého pomeru zneužívať na ujmu iného štátneho zamestnanca alebo inej fyzickej osoby alebo na ponižovanie ich ľudskej dôstojnosti. Výpočet uvedených oblastí je iba demonštratívny, z čoho vyplýva absolútny zákaz diskriminačného správania služobného úradu v rámci štátnozamestnaneckých vzťahov, a to aj vo vyššie neuvedených oblastiach. Z hľadiska formy musia byť všetky akty riadenia služobného úradu realizované v súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania a v súlade s dobrými mravmi. V právnom poriadku ide o ustálenú a často používanú terminológiu, aj keď zákonná definícia tohto pojmu vo všeobecne záväzných právnych predpisoch absentuje. Výklad tohto pojmu je nutné hľadať v judikatúre, podľa ktorej sa za dobré mravy považujú pravidlá správania sa, ktoré sú v prevažnej miere v spoločnosti uznávané a tvoria základ fundamentálneho hodnotového poriadku. Podľa ďalšej definície sú dobré mravy súborom spoločenských, kultúrnych a mravných pravidiel správania, ktorý je v súlade so všeobecne uznávanými vzťahmi medzi ľuďmi a mravnými princípmi spoločenského zriadenia a ktorý v historickom vývoji osvedčil istú nemennosť, vystihujúc podstatné historické tendencie, ktoré sú zdieľané rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu základných noriem.

30. Žalobca v žalobe a v priebehu sporu tvrdil porušenie zásady rovnakého zaobchádzania žalovanou tým, že dňa 20.3.2017 prerokovala skončenie štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu bez toho, aby ZO pri OÚ Rožňava bola doručená písomná žiadosť zamestnávateľa o prerokovanie výpovede zo strany zamestnávateľa, neprerokovala skončenie štátnozamestnaneckého právneho pomeru v právnej forme a podobe ústneho prerokovania so zamestnávateľom a služobným úradom, úmyselne neoznámila žalobcovi, že sa uskutoční prerokovanie skončenia jeho štátnozamestnaneckého právneho pomeru so žalovanou, čím bolo priamo dotknuté, ohrozené, poškodené a porušené právo žalobcu na spravodlivý proces, právo na verejné prerokovanie právnej veci žalobcu bez zbytočných prietahov a v prítomnosti žalobcu tak, aby sa žalobca mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom a skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za údajnú vinu, čím žalobca bol a stále je dotknutý na svojich základných právach, právom chránených záujmoch a základných slobodách vyplývajúcich z jeho ohrozených, porušených a poškodených pracovnoprávných vzťahov, obdobných štátnozamestnaneckých právnych vzťahov a v právnych vzťahoch s nimi súvisiacich, a to nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania zo strany žalovanej, ktorá neprihliadala pri prerokovaní skončenia jeho štátnozamestnaneckého pomeru aj na dobré mravy na účely rozšírenia právnej ochrany pred diskrimináciou napriek tomu, že bola na to povinná v zmysle znenia § 2 ods. 2 zákona č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon), pri prerokovaní skončenia jeho štátnozamestnaneckého pomeru nedodržala zásadu rovnakého zaobchádzania spočívajúcu v zákaze diskriminácie z dôvodu pohlavia, náboženského vyznania alebo viery, rasy, príslušnosti k národnosti alebo etnickej skupine, zdravotného postihnutia, veku, sexuálnej orientácie, manželského stavu a rodinného stavu, farby pleti, jazyka, politického alebo iného zmýšľania, národného alebo sociálneho pôvodu, majetku, rodu alebo iného postavenia alebo z dôvodu

oznámenia kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti a napriek povinnosti plynúcej z § 2 ods. 3 antidiskriminačného zákona nedodrжала ani zásadu rovnakého zaobchádzania prijímaním právnych opatrení na ochranu pred diskrimináciou.

32. Podľa posúdenia odvolacieho súd prvej inštancie správne uzavrel, že počas dokazovania nevyšlo najavo, aby žalovaná sa dopustila porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, prípadne, aby jej výkon práv a povinnosti vyplývajúci z pracovnoprávných vzťahov bol v rozpore s dobrými mravmi. Správnosť tohto úsudku prvoinštančného súdu sa žalobcoví podaným odvolaním a odvolacími námietkami spochybniť nepodarilo.

31. V prvom rade je nedôvodná odvolacia námietka žalobcu, že názor súdu prvej inštancie ohľadom zamietnutia žaloby z dôvodu nepreukázania diskriminácie žalovanej nemá oporu vo vykonanom dokazovaní.

32. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že Ústavný súd Slovenskej republiky už vo svojom uznesení z 30. apríla 2009 sp.zn. IV. ÚS 16/09 vyslovil, že: „ (...) dôkazné bremeno v sporoch týkajúcich sa porušenia zásady rovnakého zaobchádzania nezaťažuje len a výlučne žalovanú stranu, ale zaťažuje aj žalobcu, pretože žalobca musí prioritne uniesť dôkazné bremeno týkajúce sa skutočností, z ktorých možno dovodiť, že došlo k priamej alebo nepriamej diskriminácii jeho osoby. Žalobca musí tvrdiť a zároveň preukázať, t.j. predložiť aj také dôkazy (uniesť dôkazné bremeno), z ktorých možno dôvodne usúdiť, že k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania došlo. Súčasne musí tvrdiť, že pohnútkou diskriminačného konania je napr. jeho rasa, etnická príslušnosť (pôvod) a pod. Až následne sa presúva dôkazné bremeno na žalovanú stranu, ktorá má právo (a povinnosť) preukazovať svoje tvrdenia, že neporušila zásadu rovnakého zaobchádzania. Subjektívny názor sťažovateľa na diskrimináciu jeho osoby nie je (bez ďalšieho) dôvodom na prijatie záveru, že vo vzťahu k nemu mohlo dôjsť k diskriminačnému postupu.“

33. Žalobca svoj nárok uplatnený žalobou v časti, ktorou sa domáhal určenia, že došlo k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania formou výkonu práva v rozpore s dobrými mravmi odôvodňoval tvrdením, že predseda ZO pri OÚ Rožňava učinil prerokovanie skončenia štátnozamestnaneckého právneho pomeru žalobcu na základe protiprávneho pokynu na diskrimináciu vydaného prednostom Okresného úradu Rožňava, na základe protiprávneho nabádania na diskrimináciu uskutočneného prednostom Okresného úradu Rožňava, ktorý využil a zneužil priamo nadriadený štátnozamestnanecký právny vzťah a priamo nadriadené štátnozamestnanecké právne postavenie voči vedúcemu odboru krízového riadenia Okresného úradu Rožňava, ktorý bol a aj v súčasnosti je zároveň aj predsedom ZO pri OÚ Rožňava, a to tým, že dal pokyn spočívajúci vo využití a zneužití štátnozamestnaneckej právnej podriadenosti vedúceho odboru krízového riadenia Okresného úradu Rožňava, ktorý bol v rozhodnej dobe prerokovania skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu a aj v súčasnosti je predsedom odborovej organizácie za účelom protiprávnej diskriminácie osoby žalobcu ako vedúceho štátneho zamestnanca vo verejnej funkcii a tretej osoby dosiahnutím vydania listiny žalovanej o údajnom prerokovaní skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu. Z obsahu súdneho spisu plynie, že na svoje tvrdenia žalobca predložil listinné dôkazy, ktoré súd prvej inštancie uviedol v bode 3 odôvodnenia rozsudku a uzavrel, že tvrdenia žalobcu o porušení zásady rovnakého zaobchádzania žalobcom označené a predložené listinné dôkazy bez ďalšieho nepreukazujú. Odvolací súd sa s týmto názorom stotožňuje.

34. Za stavu, ak podľa zistenia súdu (žalobcom v odvolaní nespochybňovaného), že žalobca podal dňa 10.3.2019 na Okresný súd Bratislava III. žalobu o určenie, že jeho odvolanie z funkcie vedúceho štátneho zamestnanca, skončenie štátnozamestnaneckého právneho pomeru výpoveďou sú neplatné, štátnozamestnanecký právny pomer založený služobnou zmluvou číslo 321-467/2011 zo dňa 29.11.2011 v zmysle znenia ustanovení dodatku číslo 1 k služobnej zmluve číslo 321-116/2012 zo dňa 20.2.2012, v zmysle znenia ustanovení dodatku číslo 2 k služobnej zmluve číslo 321-463/2012 zo dňa 30.4.2013, v zmysle znenia ustanovení dodatku číslo 3 k služobnej zmluve číslo 321-664/2013 zo dňa 25.9.2013, v zmysle znenia ustanovení dodatku č. 3 k služobnej zmluve číslo 321-664/2013 zo dna 30.9.2013 a v zmysle znenia opisu činností štátnozamestnaneckého miesta zo dňa 1.10.2013 uzatvorenou so služobným úradom Katastrálny úrad Košice účinnou od 1.6.2011 trvá a žalovaný služobný úrad je povinný poskytnúť náhradu mzdy vo výške funkčného platu priznaného na základe Oznámenia o výške a zložení funkčného platu štátneho zamestnanca číslo spisu CPKE-

OP-2015/000894-206 zo dňa 29.12.2015 s prihladnutím na čas trvania jeho štátnozamestnaneckého právneho pomeru odo dňa právne neplatne a právne neúčinne danej výpovede danej organizačným útvarom Okresný úrad Rožňava žalovaného služobného úradu Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky do dňa nadobudnutia právoplatnosti rozsudku kauzálnie príslušného súdu o vyhovení žaloby v právnej veci v plnom rozsahu započítanú do jeho služobnej praxe s prihladnutím na zvyšovanie funkčných plátov štátnych zamestnancov vykonávajúcich štátnu službu na organizačných útvaroch žalovaného služobného úradu Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ktoré konanie sa vedie pod sp.zn. 42Cpr/65/2017 a ku dňu vydania preskúmaného rozsudku nebolo právoplatne skončené, pokiaľ žalobca vo svojej argumentácii v spore a námietkami v odvolaní v spochybuje platnosť jednostranného skončenia pracovného pomeru zo strany jeho zamestnávateľa tvrdiac, že nedošlo k riadnemu prerokovaniu výpovede z pracovného pomeru danej žalobcovi (o.i preto, lebo ZO pri OÚ Rožňava prerokovala skončenie štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu bez toho, aby ZO pri OÚ Rožňava bola doručená písomná žiadosť zamestnávateľa a služobného úradu o prerokovanie výpovede zo strany zamestnávateľa a služobného úradu, ani neoznámila žalobcovi, že sa uskutoční prerokovanie skončenia jeho štátnozamestnaneckého právneho pomeru odborovou organizáciou), táto otázka ostáva predmetom posúdenia súdu v spore o určenie neplatnosti výpovede danej žalobcovi. Na tomto mieste odvolací súd poukazuje na rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, a to: (a) rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28.9.2006 sp.zn. 1Cdo/72/2006 (R 47/2007), podľa ktorého účinky splnenia povinnosti zamestnávateľa vopred prerokovať so zástupcami zamestnancov výpoveď v zmysle § 74 Zákonníka práce nastanú len vtedy, ak žiadosť zamestnávateľa o prerokovanie skončenia pracovného pomeru výpoveďou alebo priložený návrh na skončenie pracovného pomeru výpoveďou obsahujú náležitosti výpovede určené v § 61 ods. 2 Zákonníka práce, (b) rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30.10.2012 sp. zn. 4Cdo/160/2012, podľa ktorého „ (...) Najvyšší súd Slovenskej republiky už vo viacerých svojich rozhodnutiach (1Cdo72/2006, 1MCdo/2/2008, 5Cdo/255/2008, 5Cdo/140/2010), od záverov ktorých nie je dôvod sa odkloniť ani v prejednávanej veci, poukázal na to, že ustanovenie § 74 Zákonníka práce určovalo povinnosť zamestnávateľa vopred prerokovať s príslušným odborovým orgánom (ako zástupcom zamestnancov) výpoveď, ako hmotnoprávnu podmienku platnosti takéhoto právneho úkonu zo strany zamestnávateľa a nesplnenie tejto podmienky spôsobovalo v zmysle ustanovenia § 17 ods. 2 Zákonníka práce jeho neplatnosť. Účinky splnenia tejto povinnosti zamestnávateľa nastali len vtedy, ak žiadosť zamestnávateľa o prerokovanie skončenia pracovného pomeru alebo priložený návrh výpovede k žiadosti o prerokovanie adresovanej príslušnému odborovému orgánu obsahoval náležitosti určené ustanovením § 61 ods. 2 Zákonníka práce, to znamená, že dôvod výpovede musel byť vymedzený tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným dôvodom, keďže tento nemožno dodatočne meniť. Ustanovenie § 74 Zákonníka práce o účasti príslušného odborového orgánu pri skončení pracovného pomeru, platného v čase doručenia výpovede žalobkyni žalovaným, nemožno vykladať izolovane, ale v nadväznosti na uvedené ustanovenie § 61 ods. 2 Zákonníka práce, pretože malo za úlohu ochranu zamestnanca, aby zamestnávateľ nezneužil svoje postavenie a nedôvodne prepúšťal zamestnancov z pracovného pomeru. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že objektívne právo predpokladá, že výkon subjektívneho práva smeruje k cieľu sledovanému právnou normou. Ak účastník právneho vzťahu len formálne koná v medziach svojho práva, prostredníctvom jeho realizácie však sleduje poškodenie druhého účastníka právneho vzťahu, ide o chybný (zdanlivý) výkon práva, (c) uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26.2.2020 sp.zn. 4Cdo/94/2019, podľa ktorého „ (...) V preskúmanej veci napadnutým rozhodnutím nedošlo k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu pri posúdení splnenia hmotnoprávných podmienok platnosti výpovede zamestnanca z pracovného pomeru v zmysle § 74 Zákonníka v spojení s § 17 ods. 2 Zákonníka práce. Prerokovaním sa rozumie taká forma spolupráce medzi príslušným odborovým orgánom a zamestnávateľom, ktorá spočíva v tom, že zamestnávateľ má povinnosť predložiť konkrétny návrh na skončenie pracovného pomeru s presným vymedzením jeho dôvodu. Ustanovenie § 74 Zákonníka práce má kogentnú povahu, takže úprava v ňom obsiahnutá nemôže byť zmenená dohodou zamestnanca a zamestnávateľa, či kolektívnou zmluvou. Forma prerokovania síce nie je zákonom určená, preto sa môže uskutočniť ústne, ale aj písomne, avšak za takú sa nepovažuje iba jednostranné oznámenie zamestnávateľa o jeho rozhodnutí (Zo súdnej praxe 84/2007). Účinky splnenia tejto povinnosti zamestnávateľa nastanú len vtedy, ak žiadosť zamestnávateľa o prerokovaní skončenia pracovného pomeru alebo návrh výpovede k žiadosti o prerokovanie adresovanej zástupcom zamestnancov obsahuje náležitosti výpovede určené ustanovením § 61 ods. 2 Zákonníka práce, s tým, že splnenie tejto povinnosti zamestnávateľa nemožno vykladať izolovane, lebo uvedené ustanovenie nie je samoučelné, ale smeruje k ochrane zamestnanca, aby zamestnávateľ nezneužil svoje postavenie a nedôvodne neprepúšťal zamestnancov z pracovného pomeru (rozsudok

najvyššieho súdu z 28. septembra 2006, sp.zn. 1Cdo/72/2006, publikované pod R 47/2007). Z výsledkov vykonaného dokazovania nepochybne vyplýva, že odvolací súd náležite zo zistených skutkových okolností v danej veci dospel k záveru, že hmotnoprávna podmienka vyplývajúca z ustanovenia § 74 Zákonníka práce nebola splnená, čo malo za následok neplatnosť výpovede. Posúdenie postupu prerokovania skončenia pracovného pomeru so zamestnaneckou radou bolo v súlade s ustálenou judikatúrou dovolacieho súdu, a preto uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 421 písm. a) CSP, nezakladá prípustnosť dovolania. Z rozhodnutí najvyššieho súdu na ktoré poukázal žalovaný v dovolaní (sp.zn. 4Cdo/160/2012, sp.zn. 5Cdo/140/2010), práve naopak vyplýva, že žiadosť zamestnávateľa o prerokovanie má byť konkrétna, dôvod skončenia pracovného pomeru musí byť dostatočne skutkovo vymedzený tak, aby zástupcovia zamestnancov mali možnosť kvalifikovane sa vyjadriť ku skončeniu pracovného pomeru na základe dostatočných informácií. Vyžaduje sa konkrétna vedomosť o dôvodoch skončenia pracovného pomeru, nielen všeobecná informácia s ktorým zamestnancom zamestnávateľ zamýšľa skončiť pracovný pomer. V opačnom prípade by naplnenie tejto hmotnoprávnej podmienky bolo len formálne.“

35. V korelácii s uvedeným, so zreteľom na to, že právo súdnu ochranu nemožno bez ďalšieho spájať iba so subjektívnym pocitom poškodenia žalobcu, je tak potrebné uzavrieť, že súd prvej inštancie správne vyvodil, že v spore nebolo preukázané také konanie žalovanej, ktorým by žalovaná zaobchádzala so žalobcom v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania, prípadne, aby žalovaná konala v rozpore s dobrými mravmi. Všetky námietky podľa kontextu v rámci odvolania, vyjadrujú skôr nesúhlas žalobcu s odôvodnením napadnutého zamietavého výroku rozsudku a hodnotením vykonaných dôkazov. Ani v tomto smere súdu nemožno vytknúť nesprávnosť jeho postupu. Z obsahu odvolania nie je zrejmé, ktorý dôkaz a na preukázanie ktorej konkrétnej relevantnej skutočnosti prvoinštančný súd nevykonal napriek tomu, že to žalobca navrhoval. V danej veci je pritom z obsahu zápisnice o pojednávaní dňa 24.1.2023 zrejmé, že strany sporu, t.j. (aj) žalobca výslovne prehlásil, že nemá návrhy na dokazovanie (č.l. 716 súdneho spisu), na čo súd prvej inštancie vyhlásil dokazovanie v danej veci za skončené. Žalobca preto súdu v odvolaní nedôvodne vytkol, že súd nevykonal všetky ním navrhnuté dôkazy.

36. Poukazom na uvedené je nutné uzavrieť, že žalobcom uvádzané odvolacie dôvody dané nie sú, preto odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil a podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP v odvolacom konaní procesne úspešnej žalovanej nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko žalovanej v odvolacom konaní žiadne preukázateľné trovy nevznikli a ani ich nežiadala priznať.

37. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3: 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).